

ČESKÁ REPUBLIKA
USNESENÍ
 Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl dne 26. srpna 2010 v senátě složeném z předsedy Vladimíra Kůrky a soudců Jiřího Muchy (soudce zpravodaj) a Jana Musíla mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků ve věci ústavní stížnosti stěžovatelky DELTA PEKÁRNY a. s., se sídlem v Brně, Bohunická 24/519, zastoupené JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M., advokátem v Praze 1, Jungmannova 24, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009 č. j. 5 Afs 18/2008-310, rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2007 č. j. 62 Ca 1/2007-153, rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 8. 11. 2006 č. j. R 79/2006/01-19805/2006/300 a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 27. 6. 2006 č. j. S 233C/03-11688/2006/620, **takto:**

Ústavní stížnost se **odmítá.**

Odůvodnění

Včas podanou ústavní stížností ze dne 1. 9. 2009 se stěžovatelka domáhala zrušení výše uvedených rozhodnutí orgánů veřejné moci. Dle tvrzení stěžovatelky bylo porušeno její právo na nedotknutelnost obydlí a respektování korespondence dle čl. 12 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), právo vlastnické dle čl. 11 Listiny, právo na spravedlivý proces dle č. 36 Listiny a čl. 6 Úmluvy, rovněž státní moc byla uplatněna v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny a uloženy jí byly povinnosti v rozporu s čl. 4 Listiny.

Z předložených kopií rozhodnutí v dané věci Ústavní soud zjistil, že rozhodnutím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“) ze dne 27. 6. 2006 byla stěžovatelce uložena dle § 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, v platném znění, pokuta 300.000 Kč za porušení povinnosti podrobit se provedení místního šetření vyplývající z § 21 odst. 4 a 5 téhož

zákona. Tu měla porušit tím, že nezpřístupnila část e-mailové korespondence v elektronické podobě v obchodních prostorách stěžovatelky (tím, že vedoucí pracovník i přes poučení Úřadu sám posuzoval v rámci šetření notebooku přiděleného mu pracovní stěžovatelkou, které e-maily považuje za soukromé a Úřadu umožnil nahlédnout pouze do korespondence, kterou nepovažoval za soukromou, tedy neumožnil otevření a přečtení e-mailů nacházejících se v pracovním notebooku; Úřad v rozhodnutí uvedl adresáty nezpřístupněných e-mailů a názvy předmětů s tím, že evidentně se nejednalo o korespondenci soukromou, ale o obchodní záznamy), neumožnila pokračování v šetření části e-mailové korespondence (tím, že vedoucí pracovník zavřel pracovní notebook a odjel mimo pracoviště, ačkoliv šetření nebylo skončeno a znemožnil tak další šetření) a pracovníkům Úřadu svémocně odňala dva z dokumentů, které tito v rámci místního šetření převzali (druhý vedoucí pracovník z původně poskytnutých a Úřadem vytištěných e-mailů následně dva odebral s tím, že jde o soukromou korespondenci; Úřad v rozhodnutí uvedl adresáty, názvy předmětů a podobu e-mailů s tím, že evidentně nešlo o soukromou korespondenci, ale o záznamy obchodní povahy). Úřad konstatoval, že stěžovatelka fakticky mařila místní šetření postupným jednáním (útoky) jím popsáním v rozhodnutí, které naplňovalo jeden skutek *de iure*.

Stěžovatelka podala rozklad, na základě kterého předseda Úřadu svým rozhodnutím ze dne 8. 11. 2006 změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že „toliko“ ve výroku podrobně rozvedl skutkové věty o dílčích útocích správního deliktu (ty byly Úřadem uvedeny jen v odůvodnění rozhodnutí), a to při zachování věcného obsahu. V odůvodnění uvedl, že stěžovatelka uváděné skutkové okolnosti nezpochybňovala, předmětem sporu je právní hodnocení. Ztotožnil se se závěry Úřadu, že jde o jeden skutek spojený jednotným úmyslem nezpřístupnit část záznamů v obchodních prostorách stěžovatelky a jednotou věcnou, místní a časovou; ztotožnil se s popisem (skutkovým vylíčením) i právní kvalifikací správního deliktu a neshledal disproporcionální ani výši pokuty.

Stěžovatelka podala žalobu, jež byla rozsudkem krajského soudu zamítnuta pro nedůvodnost. Následná kasační stížnost stěžovatelky byla zamítnuta Nejvyšším správním soudem rovněž pro nedůvodnost.

V ústavní stížnosti stěžovatelka namítla zásah do práva na nedotknutelnost „obydlí“ a poukázala na rozhodnutí ESLP ve věci *Niemietz vs. Německo* (ze dne 16. 12. 1992), ve věci *Société Colas Est a jiní vs. Francie* (ze dne 16. 4. 2002) a ve věci *Wieser a BICOS Beteiligungen GmbH vs. Rakousko* (ze dne 16. 10. 2007), na náleží Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 201/01, na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 144/2004 a na rozsudek Soudu prvního stupně ve věci *Akzo Nobel Chemicals Ltd a Akros Chemicals Ltd vs. Komise Evropských společenství* (ze dne 17. 9. 2007, T-125/03 a T-253/03). Z této judikatury dovozuje, že ochrana dle čl. 8 Úmluvy se vztahuje nejen na prostory fyzických osob, ale i na sídlo společnosti či podnikatele, a nebyl-li dán ke vstupu do jejich obchodních prostor a k provádění místního šetření předchozí souhlas soudu, došlo k porušení čl. 8 Úmluvy. Stěžovatelka vidí jednoznačnou podobnost jejího případu s věcí „Colas“, když Úřad disponuje rozsáhlými pravomocemi, na základě kterých byl oprávněn bez předchozího souhlasu soudu a bez asistence policejních orgánů zcela v rámci svého vlastního uvážení rozhodnout o nezbytnosti, délce trvání i rozsahu místního šetření prováděného u stěžovatelky. Nejvyšším správním soudem provedené srovnání právní úpravy české a francouzské

označila za zkreslené, neboť zmiňuje pro danou věc irelevantní pravomoci francouzských orgánů (otevírání poštovních zásilek, zadržení delikventa, náležitosti protokolu). Stěžovatelka rovněž zpochybňuje závěr Nejvyššího správního soudu, že oproti věci „Colas“ měla účinné prostředky ochrany, a to žalobu dle § 65 a násl. a § 82 a násl. soudního řádu správního. Druhá z žalob by dle stěžovatelky nemohla být úspěšná, neboť v době podání žaloby by již zásah – místní šetření neprobíhal/netrval (poukázala na judikaturu správních soudů – konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Aps 1/2005 a 9 Aps 1/2007), navíc i úspěšná žaloba by nemohla zabránit realizaci samotného protiústavního zásahu (nešlo by o přezkum předběžný). Žaloba první se pak týká až rozhodnutí o pokutě, které může být otázkou několika let a rovněž by šlo až o přezkum následný. Ani v rámci přezkumu tohoto rozhodnutí o pokutě vydaného po šetření přitom správní soudy dle stěžovatelky nepřezkoumávaly přiměřenost místního šetření (tj. jaké úvahy, skutečnosti či důkazy vedly Úřad k provedení místního šetření a na základě jakých byla shledána nezbytnost a přiměřenost tohoto zásahu); stěžovatelka má za to, že podmínka nezbytnosti a přiměřenosti zásahu ve smyslu judikatury ESLP a ESD nebyla naplněna. Stěžovatelka navíc následný přezkum zákonnosti zásahu nepovažuje za dostatečný; tvrdí, že dle čl. 8 Úmluvy je nezbytná předchozí soudní kontrola. Argumentaci soudů rozhodnutím ESD ve věci *Hoechst AG vs. Komise Evropských společenství* (ze dne 21. 9. 1989, č. 46/87 a 227/88) a ve věci *National Panasonic vs. Komise Evropských společenství* (ze dne 26. 6. 1980, č. 136/79) považuje za nepřipadnou, a to jednak proto, že byla vydána dlouhou dobu před rozhodnutím ve věci „Colas“, a také s ohledem na novější judikaturu ESD ve věci *Roquette Frères SA vs. Komise Evropských společenství* (ze dne 22. 10. 2002, C-94/00), kde je uvedeno, že je třeba přihlídnout k judikatuře ESLP po rozhodnutí ve věci „Hoechst“ a je tedy možné za určitých okolností rozšířit domovní ochranu dle čl. 8 Úmluvy i na místnosti sféry soukromých aktivit právnické osoby. Stěžovatelka s ohledem na uvedené považuje tedy i § 21 odst. 4 zákona o ochraně hospodářské soutěže za protiústavní, neboť neupravuje povinnost předchozího soudního povolení ke vstupu do obchodních prostor právnické osoby.

V této souvislosti se stěžovatelka dovolávala i práva na tzv. informační autonomii jednotlivce ve smyslu nálezu sp. zn. I. ÚS 1835/07. Dle stěžovatelky, obdobně jako daňová kontrola, i místní šetření dle § 21 zákona o ochraně hospodářské soutěže má vyšetřovací charakter a jde o nejcitelnější zákonem aprobované narušení sféry jednotlivce; je proto třeba, aby zásah měl legitimní, jasný a předem seznatelný (formulovaný) důvod spočívající v konkrétních skutečnostech; musí existovat konkrétními skutečnostmi podložené podezření o protiprávním jednání. Stěžovatelka uvádí, že z protokolu o místním šetření se podává, že konkrétní pochybnosti či podezření, které by ospravedlňovaly zásah v podobě místního šetření, stěžovatelce sděleny nebyly; Úřad se dopustil svévole, neboť není zřejmé, že by důvody a podezření existovaly v okamžiku zahájení šetření a že by byly jednoznačně formulovány a stěžovatelce sděleny. Stěžovatelka uvádí, že dle krajského soudu k odůvodnění zásahu postačuje, že subjekt je soutěžitelem, avšak to považuje stěžovatelka za chybné právě s ohledem na jí předestřenu argumentaci.

Stěžovatelka dále namítá porušení listovního tajemství (a v souvislosti s tím i práva na spravedlivý proces v podobě řádného odůvodnění). Uvádí, že ustanovením § 21 odst. 4 zákona o ochraně hospodářské soutěže je prolomeno toto základní právo jen ve vztahu k obchodním knihám a jiným obchodním záznamům, nikoliv ve vztahu k jiným, především soukromým písemnostem a záznamům stěžovatelky nebo třetích

osob (jejích zaměstnanců). Nesouhlasí s předpokladem správních soudů, že dokumenty v obchodních prostorách stěžovatelky mají obchodní charakter a že nelze ponechat na stěžovatelce, aby sama určovala, jaké dokumenty jsou soukromé a umožní k nim přístup Úřadu. Zmínila rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 144/2004 s tím, že zde Nejvyšší správní soud uznal, že i projevy osobní povahy (např. soukromá korespondence) jsou v obchodních prostorách běžné. Dle stěžovatelky Nejvyšší správní soud shledal její pochybení v tom, že odmítla dokumenty předložit, avšak tento odlišný přístup (ohledně rozlišování soukromé a obchodní korespondence) zcela nedostatečně odůvodnil. Proti závěru správních soudů, že žádné konkrétní okolnosti nenavštědčovaly tomu, že by se o obchodní korespondenci nemělo jednat, namítla jednak, že soudy nevymezily, jaké konkrétní okolnosti by považovaly za relevantní (Nejvyšší správní soud dokonce uvedl, že za pochybení krajského soudu nelze označit to, že tento v odůvodnění nedefinoval okolnosti navštědčující opaku) a jednak neuvedly, proč za takovou okolnost nepovažovaly tvrzení vedoucích zaměstnanců stěžovatelky, že jde o soukromou korespondenci. Za konkrétní okolnost navštědčující opaku pak stěžovatelka považuje tvrzení svého vedoucího zaměstnance ve spojení s tím, že šlo o pracovní notebook, se kterým pracoval jen předmětný vedoucí zaměstnanec, kdy je běžnou a stěžovatelkou povolenou praxí, že si vedoucí zaměstnanec z pracovní adresy vyřizuje i soukromou e-mailovou korespondenci.

Dle stěžovatelky tak její zaměstnanci (fyzické osoby) chránili svá ústavně zaručená práva tím, že bránili v nahlédnutí do korespondence jimi označené jako soukromé, a jejich jednání nelze přičítat k tíži samotné stěžovatelky a ukládat jí za to sankce (nejednali zde jménem stěžovatelky). Soudy tak podle stěžovatelky tedy i nesprávně posoudily původce sankcionovaného jednání. Stěžovatelka se tak neztotožňuje s tím, že Nejvyšší správní soud považoval za irelevantní tyto námitky z důvodu, že ve věci nejde o ochranu osobnostních práv zaměstnanců stěžovatelky. Namítá, že se nesnažila o ochranu osobnostních práv svých zaměstnanců, ale o ochranu práv svých, když nemůže být trestána za jednání svých zaměstnanců chránících svá práva. Pokud by bylo konstatováno porušení práva na soukromí zaměstnanců stěžovatelky nahlédnutím Úřadu do jejich korespondence, mělo by to i zásadní vliv na posouzení, zda stěžovatelka skutečně porušila povinnosti dle § 21 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Poukázala na rozsudek soudu prvního stupně „Akzo“, dle kterého „Komise není oprávněna se seznámit s obsahem dokumentu před přijetím rozhodnutí, které dotčenému podniku umožňuje užitečně věc předložit Soudu“; stěžovatelka však žádnou možnost předložit věc k posouzení soudu před nahlédnutím Úřadu do dokumentů neměla. Stěžovatelka navíc upozornila na nálezn sp. zn. II. ÚS 502/2000 s tím, že ochraně podléhá nejen samotný text korespondence, ale i údaje o e-mailu, dle kterých má Úřad podle správních soudů identifikovat charakter e-mailu (soukromý, obchodní).

Současně stěžovatelka namítla také nesprávné posouzení formy zavinění. Dle stěžovatelky Úřad dospěl k závěru o přímém úmyslu, aniž by se však zkoumáním skutečné formy zavinění blíže zabýval a existenci přímého úmyslu prokázal. Uvedla, že ona i její zaměstnanci byli v dobré víře, neboť při místním šetření chránili svá ústavně zaručená práva. Úmyslem stěžovatelky nebylo porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže.

Porušení práva na spravedlivý proces stěžovatelka spatřuje také v porušení zásady *non bis in idem*. Argumentuje, že § 21 upravuje v odst. 4 a odst. 5 odlišné

instituty (dohled na místě a dohled na dálku), které nelze vykládat kontextuálně; stěžovatelka při šetření na místě nemohla porušit odst. 5 a nesouhlasí s tím, aby v rozporu s jejími základními právy bylo jedno její jednání posouzeno jako porušení dvou norem (odst. 4 i 5). Zmiňuje rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 11 Tdo 738/2003 a cituje z rozhodnutí ESLP ve věci *Sergey Zolotukhin vs. Rusko* (stížnost č. 14939/03), že čl. 4 protokolu č. 7 k Úmluvě musí být chápán jako článek zakazující stíhat druhý „čin“ či o něm vést soudní řízení, pokud je tento založen na totožných skutkových okolnostech či okolnostech, které jsou v zásadních ohledech shodné. Není tak dle stěžovatelky rozhodné, jaký konkrétní zájem je chráněn určitým ustanovením, ale výlučně to, zda je dána totožnost pachatele. Má tedy za to, že pokud bylo její jedno jednání posouzeno podle dvou zákonných ustanovení, byla dvakrát penalizována za jedno jednání a Úřad tak zasáhl do jejích práv.

Stěžovatelka poukázala také na rozhodnutí ESLP ve věci *J. B. vs. Švýcarsko* (ze dne 3. 8. 2001, stížnost č. 31827/96), kde byla stěžovateli opakovaně uložena pokuta za to, že odmítl předložit finančnímu úřadu na vyžádání dokumenty svědčící o jeho nesprávném přiznání daně z příjmu, a uvedla, že součástí práva na spravedlivý proces je právo nenapomáhat k vlastnímu obvinění, jež se vztahuje na všechny delikty (nejen trestní); uložením sankce stěžovatelce za nepředložení dokumentů, na základě kterých by mohla být stěžovatelka obviněna ze spáchání deliktu, tak bylo zasaženo její právo na spravedlivý proces. Uvádí, že i kdyby teoreticky nebyly dokumenty soukromou korespondencí, nebyl by Úřad oprávněn stěžovatelku sankcionovat za to, že odmítla prostřednictvím svých zaměstnanců tyto dokumenty vydat.

V důsledku uložení pokuty pak stěžovatelka namítá také porušení práva vlastnického.

Nejvyšší správní soud se vyjádřil k ústavní stížnosti tak, že své rozhodnutí považuje za spravedlivé, když stěžovatelka stejné námitky vznesla již v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud se jimi zabýval; odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nemá za to, že by byla porušena stěžovatelčina ústavní práva, proto navrhl zamítnutí ústavní stížnosti.

Nejvyšší správní soud (evidentně) nesdělil ve svém vyjádření žádné nové skutečnosti či argumenty, které by nebyly stěžovatelce známy z předchozího řízení, proto Ústavní soud neshledal potřebným zasílat vyjádření stěžovatelce k případné replice.

Ústavní stížnost je zjevně neopodstatněná.

Ústavní soud již ustáleně judikuje, že není oprávněn zasahovat do jurisdikční činnosti obecných soudů, nýbrž je orgánem ochrany ústavnosti. Do činnosti obecných soudů je oprávněn zasáhnout jen výjimečně, a to pokud zjistí porušení ústavně zaručených práv. Děje se tak zejména v případech, kdy právní závěry soudu jsou v příkrém nesouladu se skutkovými zjištěními nebo z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění nevyplývají, nebo pokud porušení některé z norem jednoduchého práva v důsledku svévole (např. nerespektováním kogentní normy) anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. přepjatý formalismus), zakládá porušení základního práva a svobody.

Ústavní soud se po 1. 1. 2003 také opakovaně vyjádřil k rozhraničení pravomocí mezi ním a Nejvyšším správním soudem, jakož i k úloze Nejvyššího správního soudu a ostatních obecných soudů při ochraně ústavnosti (viz např. usnesení ze dne 23. 6. 2004 sp. zn. III. ÚS 219/04, náleze ze dne 23. 9. 2008 sp. zn. Pl. ÚS 11/08, náleze ze dne 25. 1. 2005 sp. zn. III. ÚS 252/04). Uvedl, že „*Ústavní soud ve své dosavadní judikatuře opakovaně připustil, že za neexistence Ústavou předpokládaného Nejvyššího správního soudu je sám nucen ve věcech, které jsou projednávány ve správním soudnictví, provádět v nezbytných případech korekci právních názorů, která by jinak příslušela tomuto soudu (sp. zn. IV. ÚS 35/96, III. ÚS 142/98, IV. ÚS 49/02 a další). Nezbytnost výjimečného suplování této jeho výlučné kompetence však faktickým započítáním činnosti Nejvyššího správního soudu pominula... Ústavní soud není primárně povolán k výkladu právních předpisů v oblasti veřejné správy, nýbrž ex constitutione k ochraně práv a svobod zaručených ústavním pořádkem. Pokud se týče výkladu jednoduchého práva, naproti tomu právě Nejvyšší správní soud je tím orgánem, jemuž přísluší sjednocovat judikaturu správních soudů, k čemuž slouží i mechanismus předvídaný v § 12 s. ř. s. (resp. § 17 a násl. s. ř. s.). Při výkonu této pravomoci je přirozeně i tento orgán veřejné moci povinen interpretovat jednotlivá ustanovení jednoduchého práva v první řadě vždy z pohledu účelu a smyslu ochrany ústavně garantovaných základních práv a svobod (srov. sp. zn. III. ÚS 139/98, III. ÚS 257/98, I. ÚS 315/99, II. ÚS 369/01 a další). Vyjádřeno jinými slovy, není tak nikterak vyvázán z imperativu plynoucího z čl. 4 Ústavy ČR, když ochrana ústavnosti v demokratickém právním státě není a nemůže být pouze úkolem Ústavního soudu, nýbrž musí být úkolem celé justice. V možnostech ústavního soudnictví je v této souvislosti klást akcenty na nejdůležitější otázky, případně korigovat nejextrémnější excesy.“*

Ústavní soud dospěl k závěru, že Úřad a správní soudy se v dané věci rozhodnutí o uložení pokuty stěžovatelce nedopustily excesu a neporušily ústavně zaručená práva stěžovatelky. Je možno konstatovat, že se věci řádně zabývaly a věnovaly také dostatečnou pozornost všem námitkám stěžovatelky; své úvahy a závěry jasně a srozumitelně rozvedly v odůvodnění svých rozhodnutí. Námitky, které stěžovatelka vznesla v ústavní stížnosti, zazněly již v předchozím řízení, tedy je zřejmé, že stěžovatelka v ústavní stížnosti toliko polemizuje s právními závěry správních soudů.

K tvrzení stěžovatelky o nutnosti předchozího soudního souhlasu k provedení šetření Úřadu se dostatečně vyjádřily již správní soudy. Stěžovatelka nezpochybňuje, že taková povinnost nevyplývá z české zákonné právní úpravy, avšak dovozuje ji z judikatury ESLP, resp. jeho výkladu čl. 8 Úmluvy. Na závěrech správních soudů, že z judikatury ESLP (ani ve věci „Colas“) taková striktní a jasná povinnost, jak ji dovozuje stěžovatelka, nevyplývá, nelze shledat nic protiústavního. Správní soudy se řádně zabývaly judikaturou ESLP (včetně té namítané stěžovatelkou) a dospěly k závěru o relevantních odlišnostech ve stěžovatelčině věci, které dostatečně rozvedly. Je proto možno poukázat na odůvodnění jejich rozhodnutí k této otázce, včetně argumentace, že ve věci „Colas“ ESLP rozhodl také s ohledem na jím popsané okolnosti jednání francouzských orgánů při šetření; je třeba přihlídnout ke konkrétním okolnostem v každé věci.

Ústavní soud nemůže v této souvislosti opomenout svůj náleze ze dne 8. 6. 2010 sp. zn. Pl. ÚS 3/09, kde se blíže vyjádřil k otázce nedotknutelnosti obydlí, a to i v kontextu příslušné judikatury ESLP. Zde se vyslovil k povinnosti předchozího soudního souhlasu k prohlídce „jiných prostor“, avšak učinil tak v souvislosti s řešením

ústavní stížnosti fyzické osoby a v rámci trestního řízení (resp. hrozby trestní represe); poukázal přitom zejména na nemožnost striktního oddělení osobních aktivit jednotlivce od jeho aktivit pracovních a zájmových a potřebu ochrany soukromé sféry jednotlivce.

Ani z nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 10. 2001 sp. zn. I. ÚS 201/01 pak nelze dovodit povinnost předchozího souhlasu soudu ke vstupu a šetření prováděnému v sídle (obchodních prostorách) právnické osoby v rámci správního řízení. V dané věci šlo rovněž o problematiku prohlídky „jiných prostor“ v trestním řízení a navíc se jednalo o situaci, kdy prohlídku provedla policie v prostorách jedné právnické osoby, ačkoliv příkaz k prohlídce byl udělen k prostorám jiné právnické osoby.

Stejně tak je nepřipadné přirovnání k nálezu ze dne 18. 11. 2008 sp. zn. I. ÚS 1835/07. Zde se jednalo o ústavní stížnost fyzické osoby a Ústavní soud (resp. dva soudci I. senátu) poukázal, navíc v souvislosti s (odlišným) institutem daňové kontroly, na potřebu formulování důvodů kontroly správcem daně, tedy že nelze jen obecně odkázat na zájem státu (resp. veřejný zájem) na výběru daní. Naproti tomu v případě stěžovatelky jde o šetření Úřadu (jiný institut) a z věci vyplývá, že šetření Úřad zahájil nikoliv obecným odkazem na veřejný zájem, kterým je (v případě jeho kompetence) ochrana hospodářské soutěže, nýbrž šetření odůvodnil konkrétní skutečností, a sice důvodným podezřením „z jednání ve vzájemné shodě při určování prodejních cen pekárenských výrobků, jehož účastníky byly stěžovatelka a společnosti ODKOLEK a. s. a PENAM spol. s r. o.“. Dle odůvodnění rozhodnutí správních soudů přitom stěžovatelka byla před zahájením šetření o (tomto) konkrétním důvodu kontroly řádně poučena; není přitom důvod považovat za protiústavní to, že Úřad šetřeného soutěžitele (zde stěžovatelku) před zahájením šetření neseznámí se všemi podklady a informačními zdroji, které jej vedly k podezření, pro které šetření vede.

Stěžovatelka dále polemizuje se závěry správních soudů, pokud jde o její námitku týkající se ochrany listovního tajemství ve vztahu k jejím zaměstnancům v rámci šetření Úřadu. Ústavní soud má za to, že také k této otázce se dostatečně vyjádřil jak krajský soud, tak Nejvyšší správní soud, který rovněž reagoval na argumentaci stěžovatelky opírající se o jeho rozhodnutí sp. zn. 2 Afs 144/2004. Pokud stěžovatelka v ústavní stížnosti uvádí, že jeho vypořádání se s tímto jeho rozhodnutím bylo nedostatečné, je třeba poukázat na to, že reakce Nejvyššího správního soudu není pouze na poslední straně napadeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, ale je třeba tuto pasáž vykládat v souvislosti s celým odůvodněním rozsudku Nejvyššího správního soudu v částech týkajících se otázky rozlišování korespondence v rámci institutu šetření Úřadu za účelem odhalování jednání rozporného s pravidly hospodářské soutěže. Námitky stěžovatelky vznesené v ústavní stížnosti (tvrzení, že o povaze e-mailu má rozhodovat její zaměstnanec, tedy Úřad může nahlížet jen do těch e-mailů z pracovní pošty v pracovním notebooku, do kterých mu to zaměstnanec umožní; pro nemožnost/zákaz nahlížení Úřadu postačí tvrzení zaměstnance, že jde o e-mail soukromý či tvrzení, že zaměstnanec si vyřizuje běžně v pracovním notebooku a pracovní poště svou soukromou korespondenci), jsou pak pouhou polemikou, která nevypovídá o tom, že by opačné závěry správních soudů měly být v rozporu se základními právy stěžovatelky. Naopak správní soudy se dostatečně zabývaly povinnostmi stěžovatelky (soutěžitelky) jako osoby šetřené a reagovaly přílehavě na jí tvrzená práva jejího zaměstnance na listovní tajemství, a to i v souvislosti s postavením zaměstnance jako statutárního orgánu stěžovatelky a z pohledu všech okolností věci (jednání za stěžovatelku, obchodní prostory, pracovní notebook a pošta), včetně účelu a

smyslu šetření prováděného Úřadem. Závěry soudů, že statutární orgány v rámci daných okolností věci jednaly za stěžovatelku a nikoliv za sebe soukromě, považuje Ústavní soud za logické a přiléhavé; soudy se ostatně vyjádřily i k otázce osobnostních práv jednotlivce a jejich případného uplatňování.

Stejně jako u předchozích námitek stěžovatelky je možno také v případě její námitky o nedostatečném posouzení její viny či námitky o porušení zásady *non bis in idem* poukázat na logické a podrobné odůvodnění rozhodnutí správních soudů. Ani zde Ústavní soud nenachází vybočení z ústavních kautel. Argumentaci stěžovatelky rozhodnutími ESLP ve věci *Sergey Zolotukhin vs. Rusko* (stížnost č. 14939/03) pak lze označit za novou. Nicméně poukaz na věc „Sergey“ je nepřipadný, když stěžovatelka nebyla za totéž jednání postížena ve správním řízení a následně v trestním řízení, resp. dvěma tresty či sankcemi za týž „čin“, ale byla za konkretizované útoky/jednání posuzovaná jako jediný „čin“ (klasifikovaný jako porušení její povinnosti vyplývající z § 21 odst. 4 a 5, které nutno vykládat návazně) sankcionována pouze (jednou) pokutou ve správním řízení.

Jako novou pak lze označit námitku stěžovatelky o nemožnosti uložení pokuty za to, že odmítla umožnit Úřadu nahlédnout do e-mailů, které by mohly vést k jejímu sankcionování za protisoutěžní jednání; námitku „opřela“ o rozhodnutí ESLP ve věci *J. B. vs. Švýcarsko* (stížnost č. 31827/96). Jde o novotu nepřipustně uplatněnou až v řízení o ústavní stížnosti. Proto jen okrajově Ústavní soud podotýká, že touto námitkou stěžovatelka jednak v podstatě popírá své (rozhodné) tvrzení, že se nejednalo o obchodní e-maily, ale o soukromou korespondenci jejího zaměstnance, a jednak jde o příměr nepřipadný (odlišnosti obou věcí).

Ústavní soud neshledal stěžovatelkou namítaná porušení jejích ústavně zaručených práv, proto postupoval dle § 43 odst. 2 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, a ústavní stížnost pro zjevnou neopodstatněnost odmítl.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2010

Vladimír Kůrka v. r.
předseda senátu Ústavního soudu

Za správnost vyhotovení:
Jitka Štíhová

